

---

*“Vindran des d’Egipte, com ocells, com coloms des del país d’Assíria,  
i els farà viure a casa seva. Ho dic jo el Senyor” (Osees 11,11).*



*Cardenal Francesc d’Assís Vidal i Barraquer, Arquebisbe i Primat de Tarragona  
150è aniversari del seu naixement • 3 d’octubre de 1868  
75è aniversari del seu traspàs • 13 de setembre de 1943*

---

# **Església de Tarragona**

## **Butlletí Oficial de l’Arquebisbat**

**Núm. 5  
Maig de 2018**

---

# ESGLÉSIA DE TARRAGONA

## BUTLLETÍ OFICIAL DE L'ARQUEBISBAT

# 5

Tarragona, maig de 2018  
3a època. Núm. 529

---

### Secció oficial

#### Arquebisbe

Homilia a la parròquia del Sant Salvador del Vendrell en l'ordenació  
diaconal de Mn. Antonio Rodríguez Moreno ..... 155

Carta sobre la Jornada de les Vocacions natives 2018 ..... 158

Paraules presentant la Memòria 2017 de Càritas Diocesana ..... 159

#### *Als Quatre Vents*

705. L'alegria de la resurrecció..... 160

706. La festa de la Misericòrdia..... 161

707. Martin Luther King..... 162

708. Sóc aquí ..... 163

709. Maig del 68 : Llums i ombres..... 164

Activitats pastorals de l'Arquebisbe durant el mes d'abril..... 165

#### Secretaria General i Cancelleria

Nomenaments dels mesos de març i abril..... 168

Decret pel qual es prorroguen els nomenaments dels membres del Con-  
sell del Presbiteri per raó d'elecció ..... 169

Decret pel qual s'aproven les modificacions de la Normativa particular  
que regula el cementiri parroquial de la Parròquia de Sant Joan Evan-  
gelista de Lilla ..... 170

Decret pel qual s'aprova "ad experimentum" l'Ordenament del cementiri parroquial de la Parròquia de Sant Salvador de Rojals .....	171
-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	-----

## Secció documental

### Francesc, Papa

#### *Audiències generals del dimecres «El Baptisme»*

1. El fonament de la vida cristiana.....	172
2. El signe de la fe cristiana .....	174
3. La força de vèncer el mal.....	176

## Defuncions

Mn. Isidre Torramadé Torrent, pvre .....	179
------------------------------------------	-----

( 28 p. )

Redacció i Administració: Pla de Palau, 2. Telèfon: 977 23 34 12 o també 977 65 70 10. 43003 Tarragona

Portada: Vista de part de la cornisa exterior del creuer esquerre de la catedral, donant al Claustre.

Fotografia particular

---

Dip. Legal: T. 2 – 1958

Indústries Gràfiques Gabriel Gibert. C/ Cartagena, 12. Tel. 977 22 45 58. 43004 Tarragona

Director, composició i muntatge: Jaume Roig Roig, pvre. – correu electrònic: boat@arqtgn.cat  
Publicitat: Arquebisbat de Tarragona - Secretaria General - Tel. 977 23 34 12 ext. 212 (Montserrat)

### Arquebisbe Metropolità

#### HOMILIA

*de 22 d'abril 2018, diumenge IV de Pasqua, a la parròquia del Sant Salvador del Vendrell en l'ordenació diaconal de Mn. Antonio Rodríguez Moreno*

*Jeremies 1,4-9; Salm 99, Romans 12,4-8, Mateu 5, 13-16*

Benvolgut Mn. Joan Maria Padrell, rector de la Parròquia; Mn. Norbert Miracle, rector del Seminari; preveres concelebrants i diaques. Molt estimat Antonio, familiars i amics. Molt estimats tots en el Senyor.

No vull dissimular l'alegria i l'agraïment a Déu, que em dona l'oportunitat de celebrar l'eucaristia a la vostra parròquia amb un motiu molt especial: l'ordenació diaconal de l'Antonio, que quan ha estat cridat ha respost amb veu clara i decidida: «Sóc aquí.» Una de les alegries més grans d'un bisbe és precisament poder ordenar, en aquest cas un diaca que va camí del presbiterat.

Som al IV Diumenge de Pasqua, el diumenge del Bon Pastor. L'Església celebra la Jornada mundial de pregària per les vocacions i també la Jornada de les vocacions nadiues. Us demano que pregueu avui intensament per les vocacions i que llegiu el meu escrit Als Quatre vents al Full Dominical, on parlo d'aquesta qüestió de les vocacions.

Avui celebrem el diumenge conegut com el diumenge del Bon Pastor. Quin regal, doncs, que en aquest dia pugui ordenar diaca un seminarista que ha de ser bon pastor. Aquest és un dels títols preferits de Jesús juntament amb el de servidor i Fill d'home. Així es presenta sobretot a l'Evangelí de Sant Joan. El Senyor el contraposa als falsos pastors, aquells pastors assalariats als quals no importen les ovelles i les abandonen en el moment de perill; els mals pastors que maltracten les ovelles febles, i fins les sanes i grosses; els pastors mercenaris que fugen i deixen que el llop faci estralls en el ramat. Tots ells són indignes del títol i ofici de pastors perquè posen en perill la vida de les ovelles.

Cinc trets ressalten, en canvi, en Jesús Bon Pastor: coneix les seves ovelles, les crida pel seu nom, les alimenta, les guia i les defensa fins donar la vida per elles si cal. Penso, Antonio, que és un bon programa per a tu i també per a tots nosaltres, que hem de ser bons pastors.

En primer lloc l'expressió «conèixer les ovelles». La paraula 'conèixer' a l'evangeli de Sant Joan vol dir estimar entranyablement. Sense amor entranyable no hi ha cap possibilitat de ser pastor com Jesús. És la condició que el Senyor posa a Pere abans de posar-lo al capdavant del seu ramat. Li fa entendre, a ell i a tots els seus successors, que com més capacitat d'amor es té més capacitat de pasturatge hi ha (cf. Jn 21,15-17). No hauria de fer-se sacerdot, ni diaca, ni ministre o delegat de la Paraula qui no mostri que sap estimar com Jesús. Déu ens lliuri de pastors amb cors marcits, secs i freds, incapaços de transmetre amb les seves vides l'evangeli de Jesús!

En segon lloc, «cridar-les pel seu nom». El bon pasturatge exigeix cridar cada ovella del ramat pel seu nom. Com a pastors a imatge de Jesús som cridats a conèixer les nostres ovelles pel seu nom. No hi ha millor elogi que el de sentir el seu nom, pronunciat amb amor i respecte per una altra persona. Les relacions dins les nostres comunitats cristianes han de ser personalitzades. Les nostres parròquies no són companyies comercials ni societats anònimes, fredes i burocràtiques. Que trist el pastor que només es guia per horaris d'oficina i es comporta com un funcionari amb requisits d'atenció al públic! Una organització semblant traeix la missió que Jesús ha confiat a la seva Església.

En tercer lloc un bon pastor és qui alimenta bé les seves ovelles. Quin és l'aliment que s'ha de donar? Un aliment de primera qualitat: la Paraula de Déu i l'Eucaristia. El capítol 6 de Sant Joan ens presenta Jesús com el pastor que nodreix el seu poble no sols amb pa efímer i passatger sinó amb l'aliment que li permet viure en plenitud, viure en Déu i viure eternament. En cada eucaristia el pastor ha de donar als seus germans, no els pensaments, idees i teories propis, sinó les bones pastures de la Paraula divina i el cos i sang del Senyor Jesús! Amb raó el papa Francesc insisteix tant en la importància de les homilies i de la necessitat de preparar-les amb gran cura (EG 145-159).

En quart lloc, els bons pastors han de ser guies del ramat. Allò que guia no són senyals de carreteres, que indiquen el destí però continuen clavades a terra. El bon pastor ha d'indicar la direcció del camí i a més posar-se en camí amb la seva gent cap a la meta assenyalada. Jesús va fustigar fortament els dirigents religiosos de la seva època perquè no eren guies del seu poble: no eren bons exemples; predicaven una cosa i en feien una altra; carregaven fardells pesats sobre les esquenes

dels fidels; no sabien distingir el que és secundari de l'essencial; buscaven reconeixements, honors, prebendes i privilegis. Volien ser servits i no servir (cf. Mt 23).

El pastor segons Crist ha de fer olor d'ovelles, caminar davant del seu ramat amb l'exemple; ha de ser enmig del seu ramat per contagiar-lo amb la seva proximitat alegre i misericordiosa; darrere del seu ramat per ajudar els endarrerits i mostrar la seva confiança en el bon olfacte de les ovelles líders (cf. EG 31). Per a ser bons guies hem de deixar sempre molt clar que hi ha un sol guia i pastor, Jesús; que el ramat no ens pertany, que no ens hem d'estar barallant entre nosaltres i que som simples administradors i no amos (cf. Lc 12,42-48).

Per últim, el bon pastor, a imatge i semblança de Jesús, ha d'estar sempre disposat a defensar i donar la vida pel ramat que se li ha confiat. La vida es pot lliurar «per degoteig» en el servei i desgast diari o d'un sol cop, com els màrtirs i confessors de la fe, si les circumstàncies ho exigeixen.

Seguir Crist Jesús és una bogeria que només l'amor el fa possible (cf. Benet XVI, Carta enc. *Deus caritas est*, 6). Només un amor com el de Crist aconsegueix que la nostra vida en comptes de girar al voltant dels nostres interessos egoistes giri entorn de Jesús i del bé del proïsme. Només la força mobilitzadora de la vida missionera de Jesús ens guareix de les nostres paràlisis, ens posa en moviment, ens porta cap als qui ens necessiten; ens obre els ulls per a no errar el camí.

Aquesta actitud ha de marcar l'estil de la nostra existència no per estones o per sacsejos emotius, sinó durant tota la vida. Només la persistència en el ben obrar revoluciona el món. Recordem a més que el nostre servei no es queda tancat en els cercles eclesials. Crist Jesús ens envia per a ser llum del món, sal de la terra i ferments de la massa (cf. Mt 5,13-16; 13, 33). Germans i germanes, aquests són els pastors que necessita la nostra Església. Un grapat de ministres sants transforma el món.

Una paraula també, abans d'acabar, per a vosaltres, familiars i amics de l'Antonio. De nou us demano que pregueu per ell i també perquè el Senyor ens enviï moltes vocacions al sacerdoci i a la vida consagrada i a la vida matrimonial, i també que ens ajudi a tots a viure a fons la nostra vocació pròpia.

M'encomano a la Mare de Déu, perquè presenti a Déu les nostres pregàries; que assisteixi l'Antonio en el seu nou ministeri i ens beneeixi a tots amb la seva poderosa intercessió.

## CARTA

### *sobre la Jornada de les Vocacions natives 2018*

El diumenge 22 d'abril, quart diumenge de Pasqua, se celebra a l'Església la Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions i la Jornada de les Vocacions Natives.

El papa Francesc ha escrit un bonic missatge per a la 55a Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions, en el qual entre altres coses ens diu que «en la diversitat i l'especificitat de cada vocació, personal i eclesial, es necessita escoltar, discernir i viure aquesta paraula que ens crida des de dalt». I el Papa ens crida l'atenció sobre aquestes tres paraules: escoltar, discernir i viure.

Són molts, però també podrien ser més, els qui han fet aquest triple pas: escoltar la veu de Déu, discernir allò que vol i després viure d'acord amb aquest discerniment. Són molts els qui han dit que sí a Déu i responen a la vocació de prendre el camí del sacerdoci o de la vida religiosa. L'ordenació de diaca de l'Antonio Rodríguez que farà avui, diumenge 22, és una mostra d'aquest lliurament a Déu. En dono gràcies i a la vegada demano que pregueu per les vocacions al sacerdoci i a la vida religiosa tant a la nostra arxidiòcesi com a tota l'Església.

Però aquest diumenge és també la Jornada de les Vocacions Natives. Es tracta de pregar i ajudar aquelles persones d'esglésies d'altres continents que el Senyor crida com a sacerdots, religiosos i religioses. Podem dir que, gràcies a Déu, són moltes aquestes vocacions que en diem natives, vocacions locals, que és el més bell fruit de la tasca dels missioners. Però falta en aquestes esglésies de missió els mitjans per cobrir les despeses de manteniment i d'estudi.

Els objectius, doncs, d'aquesta doble Jornada es poden resumir en aquests quatre punts:

1. Pregar a Déu que envii vocacions, particularment per les d'una especial consagració;

2. Fomentar entre els joves les disposicions personals i grupals perquè puguin escoltar la crida de Déu i respondre amb generositat. De fet el lema de la Jornada de les Vocacions Natives d'aquest any és: «Tens una trucada. Respon.»

3. Impulsar la col·laboració amb l'Obra Pontificia de Sant Pere Apòstol, perquè les vocacions al sacerdoci i a la vida consagrada en els territoris de missió puguin comptar amb recursos per a la seva formació i sosteniment.

4. Col·laborar econòmicament al sosteniment i formació de les vocacions natives amb beques d'estudi per seminaristes i novicis i estipendis de missa per als formadors i professors.

Encomano a la Mare de Déu que tots siguem generosos, com ho va ser ella, dient el seu sí a allò que Déu li va demanar i que ajudem de debò les vocacions natives.

Rebeu, amb tot el meu afecte, la meva benedicció.

## PARAULES

*de 29 d'abril 2018, presentant la Memòria 2017 de Càritas Diocesana de Tarragona*

Una vegada més tinc el goig de presentar la Memòria de les activitats de Càritas de l'any 2017. I la primera paraula que he de dir és: «Moltes gràcies per tot el que esteu fent, pel vostre treball.» Càritas és part essencial de l'Església, perquè una Església que no visqués la caritat no existiria. Càritas és una institució d'amor de l'Església, és la seva caritat instituïda. El papa Francesc ha dit: «Càritas és la carícia de la mare Església, la carícia de l'Església al seu poble, una carícia que sap de tendresa i de misericòrdia.»

A tots els qui sou darrere d'aquestes paraules i números, al darrere d'aquesta Memòria, rebeu, doncs, la gratitud de l'Església pel vostre servei i el meu encoratjament perquè continueu amb el vostre treball, tan important ara i en tots els temps.

En les meves visites pastorals a les parròquies constato arreu l'amor amb què un grup de creients, de manera voluntària i a manera d'apostolat, treballen a la Càritas parroquial. Ho fan amb amor, amb alegria i coneixent el rostre dels germans que venen a cercar ajuda, subsidis, orientació a les parròquies. Realment aquests equips de Càritas són un tresor.

Però no oblidem que la Càritas parroquial està sostinguda per les aportacions dels fidels de cada parròquia que deleguen en l'equip de Càritas la caritat que vol fer i esdevé així la comunitat un reflex de la primera comunitat en la qual Càritas és un organisme que comparteix la missió de l'Església, que té com a finalitat fonamental i essencial evangelitzar, però els pilars de l'evangelització són el testimoniatge i la caritat.

No és la nostra caritat que oferim, sinó la del Senyor a través nostre. La misericòrdia del Senyor arriba als nostres germans més pobres pel testimoniatge i per



l'acció dels creients. La caritat, entre cristians, sempre és sacramental en relació amb Jesucrist. No podem oblidar el gran capítol 25, verset 40, de Mateu: «Tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, m'ho fèieu a mi.»

Ell, Jesús, és el mestre de la caritat, ens ensenya una caritat gratuïta, sobrea-bundant, pacient, discreta i plena de tendresa. L'arrel i el principi vivificant de les persones que col·laboren en els serveis de Càritas és el mateix Senyor. En aquest sentit la caritat cristiana sempre té alguna dimensió carismàtica. Així ho aprenem dels sants! Les persones que treballen a Càritas no sou simplement voluntaris, sinó testimonis de l'amor del Crist.

Tot això no vol dir que no hàgiu de fer aquest treball a manera d'acció social, per tant, amb competència, amb responsabilitat i amb pedagogia i que tendeixi a la promoció i a la integració de les persones, tal com per a la seva dignitat per-toca. La Càritas és una evidència per a tots que no ha de ser una institució pura-ment assistencial, sinó que la tasca d'acompanyament és fonamental. Sempre hi ha d'haver una progressió en la promoció.

Sempre serà un repte per a nosaltres acollir amb amor, escoltar, transme-tre una atmosfera de confiança i promoure un procés d'amistat amb els nostres participants i que miri la globalitat de la seva vida. Això ja es fa més que no ens pensem. I els qui treballen dia a dia a Càritas ens en poden donar lliçons.

Voldria que en llegir aquesta Memòria tinguéssiu molt presents totes les persones que han estat ateses i les persones que les han atès, així com tots els col-laboradors, que d'una manera o altra, amb la pregaria i amb les ajudes materials i espirituals, fan possible Càritas. Gràcies de nou a tots!

## **Escrits setmanals “Als quatre vents”**

### **705. L'ALEGRIA DE LA RESURRECCIÓ**

*1 d'abril de 2018*

En el conte *L'estudiant*, d'Anton Txèkhov, l'acció transcorre durant un Divendres Sant. L'Ivan, un seminarista, tornava a casa enmig d'un temps rúfol, amb molt de fred. Va passar pel costat d'una mansió on vivien dues vídues, mare i filla, i va entrar per escal-far-se. Els va recordar que en una nit com aquesta l'apòstol Pere s'estava escalfant al costat del foc quan va negar el Senyor. Les dues vídues es van emocionar fins al punt de plorar. Després l'estudiant va prosseguir el camí pensant que si aquestes dues dones s'havien commogut tant per un fet esdevingut feia dinou segles, és que guardava alguna relació amb el present.

Apropant-se ja a casa, l'Ivan va continuar pensant en el que va passar després de la negació de Pere, i es va sentir envaït per «una dolça i inefable esperança de felicitat». La vida li va semblar meravellosa, plena de sentit. Com altres grans escriptors russos, Txèkhov va fer experimentar al seu personatge l'alegria del misteri de la Resurrecció de Jesucrist. Amb el Divendres Sant no acaba tot. La Pasqua jueva, portada a la seva plenitud, és bestreta de la nostra resurrecció.

En un missatge de Pasqua, el papa Francesc ens va encoratjar amb aquestes paraules: «Germans i germanes, no ens tanquem a la novetat que Déu vol portar a les nostres vides. Potser sovint estem cansats, decebuts, tristos. Sentim el pes dels nostres pecats, pensem que no ho podem aconseguir? No ens tanquem en nosaltres mateixos, no perdem la confiança, no ens resignem mai: no hi ha situacions que Déu no pugui canviar, no hi ha pecat que no pugui perdonar si ens obrim a ell.»

I va afegir: «Accepta llavors que Jesús ressuscitat entri en la teva vida, acull-lo com a amic, amb confiança: Ell és la vida! Si fins ara has estat lluny d'ell, fes un petit pas: t'acollirà amb els braços oberts. Si ets indiferent, accepta arriscar: no quedaràs decebut. Si et sembla difícil seguir-lo, no tinguis por, confia en ell, tingues la seguretat que ell és a prop teu, és amb tu, i et donarà la pau que cerques i la força per a viure com ell vol.»

En aquesta festa tan gran de la Resurrecció, hem de donar gràcies a Déu per la vida, demanant que en ella floreixi la primavera de l'Esperit, amb bellesa encara més gran que la que vesteix els nostres camps en aquesta estació. La nostra felicitat, per a ser veritable, ha de ser expansiva i portar-la a altres que estiguin al nostre costat. El nostre Déu és tan proper! És el nostre millor amic.

## **706. LA FESTA DE LA MISERICÒRDIA**

*8 d'abril de 2018*

El 22 de febrer de 1931 una monja polonesa estava a la seva cella al vespre, quan va succeir el següent, segons el seu relat: «Vaig veure el Senyor amb una túnica blanca. Tenia una mà aixecada per beneir, amb l'altra tocava la túnica sobre el pit. De l'obertura de la túnica al pit, sortien dos grans raigs: un de vermell i un altre de pàl·lid [...]. Després d'un moment, Jesús em va dir: pinta una imatge segons el model que veus i firma: "Jesús, en vós confio." Desitjo que aquesta imatge sigui venerada primer a la seva capella i després al món sencer.»

La monja és venerada com santa Maria Faustina Kowalska des de la seva canonització pel papa Joan Pau II l'any 2000.

Per descomptat va haver de passar per moltes contrarietats. Igual que els vidents de Lourdes i Fàtima, es va enfrontar amb la incredulitat sobre les seves aparicions. El seu confessor, aclaparat pels seus relats i consultes, li va dir que només tenia temps per a

confessar-la, però que tota la resta ho escrivís en un diari. Gràcies a això va deixar un text que ja és un clàssic d'espiritualitat.

La imatge que va pintar es venera avui en esglésies de tot el món com la millor expressió de l'amor de Jesús, un afecte que surt del seu cor i arriba a la humanitat.

Jesús no s'havia limitat a dir que pintés la imatge, sinó que va afegir: «Desitjo que aquesta imatge que pintaràs amb els pinzells sigui beneïda solemnement el primer diumenge després de la Pasqua de Resurrecció. Aquest diumenge ha de ser la Festa de la Misericòrdia.»

Seguint, doncs, aquell mandat, l'Església acull avui aquesta festivitat el segon diumenge del temps pasqual. La misericòrdia divina és la gran esperança dels pecadors, que hem de ser conscients que per moltes que siguin les nostres faltes, més gran és l'amor amb què el nostre Pare Déu ens beneeix.

L'Església vol ser l'àmbit més proper de la misericòrdia, a través de les seves actuacions d'ordre espiritual i material, ja que totes són humanes.

Avui n'assenyalaré una que tenim a la nostra arxidiòcesi i que té el nom de Llar Natalis. És un projecte impulsat per la Delegació diocesana de pastoral familiar que es desenvolupa a l'edifici Centre Oblates de Tarragona. És un espai d'acollida discreta i cordial per a mares gestants amb dificultats que volen tenir el seu fill, i d'ajuda a matrimonis que travessen problemes de qualsevol tipus, per a promocionar la vida i vetllar per ella. Dono les gràcies als seus impulsors, a les religioses del Verb Encarnat i a molts voluntaris i voluntàries, així com als col·laboradors que materialment i espiritualment fan possible aquesta obra de misericòrdia tan necessària.

## **707. MARTIN LUTHER KING**

*15 d'abril de 2018*

L'octubre de 1964 Martin Luther King es trobava a l'Hospital St. Joseph d'Atlanta sotmetent-se a una revisió mèdica pel seu deteriorat estat de salut, malmesa pels seus anys de lluita titànica contra la segregació racial. Allí, al llit, li va arribar la notícia de la concessió del Premi Nobel de la Pau.

Acompanyat de la seva dona, Coretta, a primers de desembre va viatjar a Suècia i Noruega per recollir el premi. En el seu camí es va aturar a Londres, on va ser convidat a predicar a Saint Paul.

En el majestuós temple va pronunciar el seu discurs sobre «les tres dimensions». La primera és «estima't tu mateix», que és la longitud de la vida; la segona és «estima el teu proïsme com a tu mateix», que és l'amplada; però mai no oblidis la tercera: «Estima Déu amb tot el cor, amb tota l'ànima i amb tot el pensament», que és l'altura de la vida.

En el document de concessió del Nobel es deia: «El doctor King ha aconseguit mantenir els seus seguidors fidels al principi de no-violència. [...] Sense l'eficàcia d'aquest principi, les marxes i demostracions podrien fàcilment haver estat violentes i haver abocat a saquejos i vessaments de sang.»

En el present mes d'abril commemorem el 50è aniversari de l'assassinat de Martin Luther King, ocorregut el 4 d'abril de 1968 a mans d'un tirador expert, quan es trobava al balcó d'un hotel de Memphis.

La història el va convertir en un referent mundial de la no-violència, al costat de Gandhi. Els dos es van inspirar en la doctrina de Jesucrist d'amor i perdó, de fraternitat universal i d'igual dignitat de totes les persones.

Des de la seva església de Montgomery, de confessió baptista, de la qual era pastor, no va contemplar passivament la injustícia de la segregació racial i el menyspreu a la població negra al sud dels Estats Units. La va denunciar i es va posar a disposició de la seva comunitat per lluitar-hi en contra, però sempre de manera pacífica, desterrant del seu pensament l'odi i de la seva acció, la violència.

Va saber què eren les amenaces, els empresonaments, els atemptats, i al final la mort. Jesucrist va proporcionar el principi; Gandhi, el mètode, i Luther King, l'aplicació a una situació concreta: la discriminació en els autobusos de la capital d'Alabama.

És un exemple per a tot cristià, també per als catòlics, que celebrem igualment una figura universal que va saber reflectir en circumstàncies molt difícils la veritat de l'Evangelí.

## 708. SÓC AQUÍ

*22 d'abril de 2018*

Amb motiu de la 55a Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions, el Papa ha publicat un missatge que s'inicia dient: «També en aquests temps inquiets en què vivim, el misteri de l'Encarnació ens recorda que Déu sempre ens ve a trobar i és el Déu-amb-nosaltres, que passa pels camins a vegades pedregosos de la nostra vida i, coneixent la nostra ardent nostàlgia d'amor i felicitat, ens crida a l'alegria.»

Francesc prossegueix: «En la diversitat i l'especificitat de cada vocació, personal i eclesial, cal escoltar, discernir i viure aquesta paraula que ens crida des de dalt i que, alhora que ens permet fer fructificar els nostres talents, ens fa també instruments de salvació en el món i ens orienta a la plena felicitat.»

Fixem-nos en tres paraules que empra el Papa: escoltar, discernir i viure.

*Escoltar* és el primer. A vegades, en la vida quotidiana, algú està distret i escolta a qui li parla com qui sent ploure, fins que aquell, aixecant una mica la veu li pregunta:

M'escoltes? Déu ens parla amb veu suau, ens xiuxiueja alguna cosa que espera de nosaltres i que no sentirem si estem massa centrats en nosaltres mateixos o dispersos en les múltiples sollicituds informatives i publicitàries. Hem de trobar moments de silenci i contemplació per escoltar la veu de Déu.

*Discernir* és la segona etapa, per a les eleccions fonamentals de la nostra vida, des de la carrera o el treball fins a l'estat de vida. Hem de pregar perquè hi hagi vocacions també al sacerdoci i a l'estat religiós. Persones —la majoria seran joves— que diguin «Sóc aquí» al Senyor, quan sentin la crida, sense por, sabent que no hi ha una companyia d'assegurances que ens garanteixi la felicitat, sinó que és Jesucrist mateix qui ens ha parlat del cent per u i la vida eterna.

Per fi, el tercer és *viure* aquest lliurament que hem discernit, sigui el que sigui, sent persones de fe que saben que l'elecció no l'hem feta pel nostre compte, sinó que la crida és de Déu, habitualment a través de terceres persones que ens han donat consell.

Cada dia es produeix aquest misteri de goig del lliurament. Penso en l'ordenació diaconal que celebraré al Vendrell aquest diumenge 22, d'un tarragoní, Antonio Rodríguez, que després de diversos anys de servei públic en la política, es prepara per al sacerdoci. Al mateix temps que dono gràcies, demano que m'ajudeu a demanar perquè sorgeixin moltes vocacions per a l'Església de Tarragona.

## 709. MAIG DEL 68 : LLUMS I OMBRES

*29 d'abril de 2018*

Som a prop de complir els 50 anys d'una revolució cultural que va marcar un abans i un després en molts comportaments socials. El Maig del 68 va esclatar en els camps universitaris de Nanterre i la Sorbona quan grups d'estudiants es van rebellar contra el món en què vivien.

Sota el lideratge primer de Daniel Cohn Bendit, un estudiant alemany, i d'altres dotats per a l'agitació, van prendre com a referència intel·lectuals com Sartre i Marcuse, i com a models polítics Fidel, Mao, Trotski, Ho Chi Minh... i es van enfrontar al poder establert fent vagues i barricades.

A França, centre neuràlgic, van abundar eslògans que es van fer famosos, com «Prohibit prohibir» o «Sigueu realistes, demaneu l'impossible». No eren disturbis sense més, sinó propostes de canvi. Els joves, als quals es van unir molts obrers, no sabien ben bé què volien, però sí el que no volien. Van entrar en crisi valors que es consideraven caducs. És positiu treure les fulles seques d'un arbre, però amb elles també van caure flors i fruits. Es va posar en qüestió l'autoritat dels pares sobre els fills, dels professors sobre els alumnes, la relació entre el sexe i l'amor.

A l'Església va coincidir amb la crisi del postconcili, va estimular el relativisme, va afavorir les crítiques més dures contra l'encíclica de Pau VI *Humanae vitae*, promulgada

aquell mateix any, que vinculava la relació sexual amb l'obertura a la vida, i va aguditzar la crisi d'alguns sacraments.

Al costat d'això, va permetre coses positives, com apreciar la importància d'escoltar els joves, el valor de la sinceritat, la denúncia contra la hipocresia social i el sorgiment de carismes en l'Església amb projecció de futur.

Estic pensant en la Comunitat de Sant Egidi, una associació de fidels fundada per Andrea Riccardi, nascuda l'any 68 al barri romà del Trastevere. Avui, els seus prop de 60.000 membres estan dispersos a setanta països. El primer treball comunitari és la pregària i la lectura de la Sagrada Escripura; després la comunicació de l'Evangelí i, especialment, el servei als pobres allà on hi hagi una petita comunitat activa, i el servei a la pau en el món.

També dono gràcies pel Camí Neocatecumenal, iniciat per Kiko Argüello juntament amb Carmen Hernández, arribat a Roma el 1968. L'acollida sense reserves de l'encíclica profètica de Pau VI per part de les famílies del Camí ha estat un autèntic testimoniatge per a tota l'Església que continua donant fruits a tots els països.

## **Abril : Activitats pastorals de l'Arquebisbe**

### **Diumenge 1**

- A la Catedral, presideix la missa pontifical de Pasqua.

### **Dimarts 3**

- Fa exercicis espirituals.

### **Dimecres 4**

- Al matí, a la Catedral celebra la missa exequial en sufragi de Mn. Isidre Torramadé Torrent.
- En acabar torna als exercicis.

### **De dijous 5 a dissabte 7**

- Fa exercicis espirituals.

### **Diumenge 8**

- A la Catedral, celebra l'eucaristia conventual en el segon diumenge de Pasqua, festa de la Divina Misericòrdia. A la tarda, a la Catedral, predica la meditació de la Divina Misericòrdia.
- A continuació, a la residència geriàtrica de Sanitas a Tarragona, celebra l'eucaristia en el decurs de la qual administra el sacrament de la unció dels malalts als residents.

## **Dilluns 9**

- Al palau arquebisbal, presideix l'acte de signatura del conveni de col·laboració entre la Llar Natalis i el Consell Comarcal del Tarragonès.
- A la tarda, a la capella del Centre Pastoral les Oblates, celebra l'eucaristia provida amb motiu de la solemnitat de l'Anunciació del Senyor.

## **Dimarts 10**

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 407 del Consell Episcopal.
- Visita preveres malalts.

## **Dimecres 11**

- Al matí, a la seu del Gabinet d'Informació de l'Església a Catalunya de Barcelona, participa en la roda de premsa organitzada amb motiu de la presentació de la Campanya anual per a promoure l'elecció de l'assignatura de religió a les escoles.
- A la tarda, amb altres autoritats de la ciutat, visita l'Anella Mediterrània dels Jocs Mediterranis Tarragona 2018.

## **Dijous 12**

- Al palau arquebisbal, rep la visita institucional de la comissió organitzadora de l'any commemoratiu del 150è aniversari del naixement i del 75è aniversari de la mort del cardenal Vidal i Barraquer.
- A la tarda, a Barcelona, presideix la reunió mensual del SIERC.
- A continuació, a l'auditori de la Facultat de Comunicació Blanquerna de la Universitat Ramon Llull, assisteix a una taula rodona sobre «Comunicació religiosa a l'Església del segle XXI», dins els actes organitzats amb motiu del número 2000 del setmanari Catalunya Cristiana.

## **Divendres 13**

- Al vespre, a l'Hotel Gran Palas de la Pineda, participa en el Sopar solidari en favor de l'Associació Espanyola Contra el Càncer.

## **Dissabte 14**

- A Lleida, als Camps Elisis, participa en la IV Trobada interdiocesana del voluntariat de Càritas Catalunya.
- A la tarda, a la Parròquia de Sant Sebastià de la Canonja, administra el sagrament de la confirmació.

## **Diumenge 15**

- A Guimerà, presideix l'Aplec de cristians de l'arxiprestat de l'Urgell-Garrigues.

## **Dilluns 16**

- A la casa d'exercicis de la Selva del Camp, presideix la jornada diocesana de formació permanent per a preveres i diaques.
- A primera hora de la tarda marxa a Madrid per a participar en la CXI Assemblea plenària de la CEE.

## **De dimarts 17 a dijous 19**

- A Madrid, participa en la CXI assemblea plenària de la CEE.

## **Divendres 20**

- Retorna de Madrid.
- A la capella de palau, presideix l'acte de professió de fe i jurament de fidelitat del seminarista Antonio Rodríguez Moreno amb motiu de la seva propera ordenació diaconal.
- A la tarda, visita Constantí i manté una reunió a la Casa de la Vila amb l'alcalde i alguns tècnics amb motiu de l'esfondrament parcial del sostre de l'església parroquial.

## **Dissabte 21**

- A la Parròquia de Sant Joan Baptista de Reus, administra el sagrament de la confirmació.

## **Diumenge 22**

- A la tarda, a l'església parroquial de Sant Salvador del Vendrell, amb motiu de l'Aplec arxiprestal del Baix Penedès, presideix l'eucaristia durant la qual ordena de diaca el seminarista Antonio Rodríguez Moreno.

## **Dimarts 24**

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 408 del Consell Episcopal.

## **Dimecres 25**

- A la tarda, al Seminari, presideix la VI Trobada de mestres i professors de les escoles diocesanes, organitzada per la Fundació Sant Fructuós.

## **Dijous 26**

- Al matí, rep visites.
- A palau, a primera hora de la tarda, presideix l'acte de signatura del conveni de col·laboració d'Alejandro Arola, en representació de la seva empresa, amb el projecte Mater Vita de la Delegació diocesana de pastoral familiar.
- A continuació, a Constantí, presideix la reunió extraordinària del Consell Parroquial amb motiu de l'incident esdevingut a l'església parroquial.
- Al vespre, a l'Hotel Ciutat de Tarragona, participa en el sopar solidari organitzat per l'Associació Catalana de suport a la Gent Gran.



### **Divendres 27**

- Acompanyat pel Sr. Rector de la Juncosa de Montmell, visita la Gna. Maria Edita de la Cruz, que fa una experiència de vida eremítica a la rectoria d'aquella Parròquia.
- A la tarda, a l'església parroquial de Sant Francesc d'Assís de Reus, administra el sagrament de la confirmació.

### **Dissabte 28**

- A l'església parroquial de Sant Esteve de Vila-seca, administra el sagrament de la confirmació.

### **Diumenge 29**

- A l'església parroquial de Sant Josep Obrer de Torreforta, administra el sagrament de la confirmació.
- A la tarda, a l'església parroquial de Santa Maria de Cornudella de Montsant, presideix els actes organitzats amb motiu de l'Aplec arxiprestal del Priorat.

### **Dilluns 30**

- Acompanyat per l'Ecònom diocesà, el Delegat diocesà per a la Delegació diocesana de patrimoni artístic i documental i l'art sacre i alguns tècnics, visita l'església de Santa Maria de Siurana, malmesa a conseqüència de la caiguda d'un llamp.

## **Secretaria general i Cancelleria**

### **NOMENAMENTS**

#### *dels mesos de març i abril*

El Sr. Arquebisbe, Dr. Jaume Pujol Balcells, va signar durant els mesos de març i abril de 2018 els següents nomenaments:

**Amb data 01/03/2018**

**Sílvia Baglietto Garachana,**

directora en funcions de l'Escola de l'Esplai de Tarragona (Fundació Santa Maria de Siurana).

**Amb data 10/04/2018**

**Mn. Josep Pascual Palau,**

capellà de les germanes Carmelites Descalces de Tarragona.

**Mn. Lluís Simón Pascual,**

confessor de les religioses Mínimes de Sant Francesc de Paula de Valls.

**P. Xavier Piquer Peiris, cmf,**

membre del Consell del Presbiteri en representació dels religiosos preveres.

**Amb data 22/04/2018**

**Mn. Antonio Rodríguez Moreno,**

diaca de la Parròquia de Sant Salvador del Vendrell.

**Amb data 24/04/2018**

**Mn. Vicenç Ribas Canals,**

membre del Consell del Presbiteri en representació dels preveres de l'arxiprestat de l'Alt Camp fins al mes d'octubre de 2018.

Mitjançant decret :

**Amb data 24/04/2018**

Ratificació en el càrrec de Carme Cervantes Garcia, M. Isabel Mathioux Ros i M. José Rueda García com a directores col·legiades de Càritas Interparroquial de Tarragona, per a un termini de quatre anys.

## **DECRET**

*de 10 d'abril de 2018, pel qual es prorroguen els nomenaments dels membres del Consell del Presbiteri per raó d'elecció*

Els nomenaments dels membres del Consell del Presbiteri per raó d'elecció van finalitzar el 17 d'abril de 2017, però en aquell moment no es van convocar noves eleccions perquè s'estaven preparant canvis de nomenaments parroquials i es va decidir esperar que hi hagués hagut tots aquests canvis.

Vist que un cop els nous rectors van haver pres possessió de les seves parròquies, no es va procedir a convocar les eleccions al Consell del Presbiteri,

Vist que ens tornem a trobar en la mateixa situació que l'any passat, perquè som al mes d'abril i s'estan preparant nous nomenaments parroquials,

Vist que els membres del Consell del Presbiteri representants dels arxiprestats continuen tots al mateix arxiprestat que representaven quan van ser nomenats, a excepció del representant de l'Alt Camp.

PEL PRESENT DECRET, prorogo els nomenaments dels membres del Consell del Presbiteri per raó d'elecció i de designació fins al mes d'octubre de 2018, a excepció del representant de l'arxiprestat de l'Alt Camp, que haurà d'escollir un representant abans d'acabar el present mes d'abril.

† Jaume Pujol Balcells  
*Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat*

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.

Davant meu,  
Rosalia Gras Minguella  
*Secretària general i cancellera*

## DECRET

*de 13 d'abril de 2018, pel qual s'aproven les modificacions de la Normativa particular que regula el cementiri parroquial de la Parròquia de Sant Joan Evangelista de Lilla*

En data de 13 de desembre de 2017 es va aprovar la Normativa particular que regula el cementiri parroquial de la Parròquia de Sant Joan Evangelista de Lilla ad experimentum per a un trienni.

Vist que calia precisar alguns aspectes d'aquell document, el seu rector, Mn. Simó Gras Solé, en data de 20 de març de 2018 va presentar un nou document per a la regulació del susdit cementiri parroquial, amb el títol d'Ordenament del cementiri parroquial de la Parròquia de Sant Joan Evangelista de Lilla,

Atès que les modificacions que s'han fet en el text d'aquest document han estat revisades per la Comissió d'obres i serveis de l'Arquebisbat de Tarragona i pels assessors jurídics, que les han considerat correctes i oportunes,

PEL PRESENT DECRET, APROVO 'AD EXPERIMENTUM' PER A UN TRIENNI LA MODIFICACIÓ del document anterior de regulació del funcionament del cementiri susdit, anomenat ara ORDENAMENT DEL CEMENTIRI PARROQUIAL DE LA PARRÒQUIA DE SANT JOAN BAPTISTA DE LILLA, el qual entrarà en vigor a partir de la data de signatura d'aquest document.

† Jaume Pujol Balcells  
*Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat*

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.

Davant meu,

Rosalia Gras Minguella  
*Secretària general i cancellera*

## DECRET

*de 13 d'abril de 2018, pel qual s'aprova "ad experimentum" l'Ordenament del cementiri parroquial de la Parròquia de Sant Salvador de Rojals*

Vist l'Ordenament per a la regulació del cementiri parroquial de la Parròquia de Sant Salvador de Rojals, presentat pel seu rector, Mn. Simó Gras Solé, en data de 20 de març de 2018,

Atès que aquest Ordenament ha estat revisat per la Comissió d'obres i serveis de l'Arquebisbat de Tarragona i pels assessors jurídics, que l'han vist correcte.

PEL PRESENT DECRET, APROVO 'AD EXPERIMENTUM' PER A UN TRIENNI L'ORDENAMENT DEL CEMENTIRI PARROQUIAL DE LA PARRÒQUIA DE SANT SALVADOR DE ROJALS, el qual entrarà en vigor a partir de la data de signatura d'aquest document.

† Jaume Pujol Balcells  
*Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat*

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.

Davant meu,

Rosalia Gras Minguella  
*Secretària general i cancellera*

Francesc, Papa

## Audiències generals del dimecres «El Baptisme»

### 1. EL FONAMENT DE LA VIDA CRISTIANA

11 d'abril de 2018

Estimats germans i germanes, bon dia!

Els cinquanta dies del temps litúrgic pasqual es presten a reflexionar sobre la vida cristiana que, per la seva naturalesa, és la vida que prové de Crist mateix. Som, de fet, cristians en la mesura en què deixem viure Jesucrist en nosaltres. Llavors, per on podem començar a fer viva aquesta consciència, sinó des de l'inici, des del sagrament que ha obert en nosaltres la vida cristiana, el baptisme? La Pasqua de Crist, amb la seva força renovadora, ens arriba mitjançant el baptisme per transformar-nos a imatge d'ell: els batejats són de Jesucrist, ell és el Senyor de la seva existència. El baptisme és el «fonament de tota la vida cristiana» (Catecisme de l'Església catòlica, 1213). És el primer dels sagraments, ja que és la porta que permet a Crist el Senyor residir en nosaltres i a nosaltres immerngir-nos en el seu Misteri.

La paraula grega *batejar* significa 'submergir-se' (cf. CCC, 1214). El bany amb l'aigua és un ritu comú a diverses creences per expressar el pas d'una condició a una altra, signe de purificació per a un nou començament. Però per a nosaltres, cristians, no ens pot passar desapercebut que si el cos és immergit en l'aigua, és l'ànima qui s'immergeix en Crist per a rebre el perdó del pecat i resplendir de llum divina (cf. Tertulià, *Sobre la resurrecció dels morts*, VIII, 3: CCL 2, 931; PL 2, 806). En virtut de l'Esperit Sant, el baptisme ens immergeix en la mort i resurrecció del Senyor, ofegant en la font baptismal l'home vell, dominat pel pecat que ens separa de Déu, i fent néixer l'home nou, recreat en Jesús. En ell, tots els fills d'Adam són cridats a una vida nova. És a dir, el baptisme és un renaixement. Estic segur, seguríssim que tots nosaltres recordem la data del nostre naixement: segur. Però jo em pregunto, una mica dubtós, i us ho pregunto a vosaltres: tots recordeu quina va ser la data del vostre baptisme? Alguns diuen que sí, està bé. Però és un sí bastant feble, perquè potser molts no ho recorden. Si nosaltres fem festa el dia del nostre naixement, com podem no celebrar —com a mínim recordar— el dia

del renaixement? Jo us donaré «deures» per fer a casa, un deure per fer avui a casa. Aquells de vosaltres que no recordeu la data del baptisme, pregunteu-lo a la mare, als oncles, als nebots, pregunteu-ho: «Tu saps quin dia em van batejar?», i no ho oblideu mai. I aquell dia doneu gràcies al Senyor, perquè és precisament el dia que Jesús va entrar dintre meu, l'Esperit Sant va entrar dintre meu. Heu entès bé els «deures» que heu de fer a casa? Tots hem de saber la data del nostre baptisme. És un altre aniversari: l'aniversari del renaixement. No us oblideu de fer-ho, si us plau.

Recordem les últimes paraules del Senyor ressuscitat als Apòstols; són un mandat precís: «Aneu, doncs, a tots els pobles i feu-los deixebles meus, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant» (Mt 28,19). Gràcies al rentatge baptismal, qui creu en Crist està immers en la mateixa vida de la Trinitat.

De fet no és una aigua qualsevol, la del baptisme, sinó que és l'aigua sobre la qual s'ha invocat l'Esperit que «infon la vida» (Credo). Pensem en el que Jesús va dir a Nicodem per explicar-li el naixement a la vida divina: «Ningú no pot entrar al Regne de Déu si no neix de l'aigua i de l'Esperit. De la carn en neix carn, de l'Esperit en neix Esperit» (Jn 3,5-6). Per això el baptisme s'anomena també «regeneració»: creiem que Déu ens ha salvat «en virtut del seu amor, mitjançant el bany regenerador i el poder renovador de l'Esperit Sant» (Tt 3,5).

Per això el baptisme és un signe eficaç de renaixement, per a caminar en una vida nova. Ho recorda sant Pau als cristians de Roma: «Ignoreu que tots els qui hem estat batejats en Jesucrist hem estat submergits en la seva mort? En efecte, pel baptisme hem estat sepultats amb ell i hem participat de la seva mort, perquè, així com Crist, per l'acció de la glòria del Pare, va ressuscitar d'entre els morts, també nosaltres emprenguem una vida nova» (Rm 6,3-4).

En submergir-nos en Crist, el baptisme ens fa també membres del seu cos, que és l'Església, i participem de la seva missió en el món (cf. CCC, 1213). Nosaltres, batejats, no estem aïllats: som membres del cos de Crist. La vitalitat que brolla de la font baptismal s'illustra amb aquestes paraules de Jesús: «Jo sóc el cep i vosaltres les sarments. El qui està en mi i jo en ell, dóna molt de fruit, perquè sense mi no podeu fer res» (cf. Jn 15,5). La mateixa vida, la de l'Esperit Sant, flueix de Crist als batejats, unint-los en un sol cos (cf. 1Co 12,13), crismats per la santa unció i alimentats en la taula eucarística.

El baptisme permet a Crist viure en nosaltres i a nosaltres viure units a ell, per a col·laborar en l'Església, cadascú segons la condició pròpia, en la transformació del món. Rebut una sola vegada, el rentatge baptismal illumina tota la nostra vida, guiant els nostres passos fins a la Jerusalem del Cel. Hi ha un abans i un des-

prés del baptisme. El sagrament suposa un camí de fe, que anomenem catecumenat, evident quan és un adult qui demana el baptisme. Però fins i tot els infants, des de l'antiguitat, són batejats en la fe dels seus pares (cf. *Ritu del baptisme dels infants*, Introducció, 2). I sobre això voldria dir-vos una cosa. Alguns pensen: per què batejar un nen que no entén res? Esperem que creixi, que compregui i que sigui ell mateix qui demani el baptisme. Però això significa no tenir confiança en l'Esperit Sant, perquè quan nosaltres bategem un nen, en aquell nen hi entra l'Esperit Sant, i l'Esperit Sant fa créixer en aquell nen, des de petit, virtuts cristianes que després floriran. S'ha de donar sempre aquesta oportunitat a tots, a tots els nens, de tenir dintre l'Esperit Sant que els guïï durant la vida. No us oblideu de batejar els infants! Ningú no mereix el baptisme, que és sempre un do gratuït per a tots, adults i nadons. Però com passa en una llavor plena de vida, aquest do arrela i dona fruit en un terreny alimentat per la fe. Les promeses baptismals que cada any renovem en la vetlla pasqual s'han de renovar cada dia per tal que el baptisme «cristifiqui»: no hem de tenir por d'aquesta paraula; el baptisme ens «cristifica», qui ha rebut el baptisme i és «cristificat», s'assembla a Crist, es transforma en Crist i es converteix realment en un altre Crist.

## 2. EL SIGNE DE LA FE CRISTIANA

*18 d'abril de 2018*

Estimats germans i germanes, bon dia!

Continuem, en aquest temps de Pasqua, les catequesis sobre el baptisme. El significat del baptisme es destaca clarament en la seva celebració, per això pararem atenció en els seus elements. Prenent en consideració els gestos i les paraules de la litúrgia podem comprendre la gràcia i el compromís d'aquest sagrament, que sempre s'han de redescobrir. Ho recordem en l'aspersió amb l'aigua beneïda que es pot fer el diumenge en començar la missa, com ho fem en la renovació de les promeses baptismals durant la vetlla pasqual. De fet, el que s'esdevé en la celebració del baptisme desvetlla una dinàmica espiritual que passa per tota la vida dels batejats. És l'inici d'un procés que permet viure units a Crist en l'Església. Per tant, tornar a la font de la vida cristiana ens porta a comprendre millor el do rebut el dia del nostre baptisme i a renovar el compromís de respondre-hi en la condició en què avui ens trobem. Renovar el compromís, comprendre millor aquest do, que és el baptisme, i recordar el dia del nostre baptisme. Dimecres passat us vaig demanar a cada un de vosaltres de fer els deures a casa, recordar el dia del baptisme, el dia que vau ser batejats. Sé que alguns de vosaltres ho sabeu, d'altres no; els que no ho saben que ho preguntin als familiars, a aquelles persones, als padrins i a les padrines... pregunteu: «Quin dia em van batejar?» Perquè el bap-

tisme és com un renaixement, és com si fos un segon aniversari. Ho heu entès? Feu aquests deures a casa, pregunteu: «Quina és la data del meu baptisme?»»

En primer lloc, en el ritu d'acolliment, es pregunta el nom del candidat, perquè el nom indica la identitat d'una persona. Quan ens presentem diem de seguida el nostre nom: «Em dic així», per sortir de l'anonimat; l'anònim és qui no té nom. Per sortir de l'anonimat diem de seguida el nostre nom. Sense nom som desconeguts, sense drets ni deures. Déu ens crida a cadascú pel nom, ens estima individualment, en la concreció de la nostra història. El baptisme encén la vocació personal a viure com a cristians, que es desenvoluparà durant tota la vida. I implica una resposta personal i no manllevada amb un «copia i enganxa». La vida cristiana de fet s'entrellaça amb una sèrie de crides i de respostes: Déu continua pronunciant el nostre nom al llarg dels anys, fent ressonar de mil maneres la seva crida a convertir-nos segons el seu Fill Jesús. Així, doncs, el nom és important! És molt important! Els pares pensen el nom que volen donar al fill abans del seu naixement: això forma part també de l'espera d'un fill que, amb el seu nom, tindrà la seva identitat original, fins i tot per a la vida cristiana unida a Déu.

Per descomptat, ser cristians és un do que ve de dalt (cf. Jn 3,3-8). La fe no es pot comprar, sinó demanar-la i rebre-la certament com un do. «Senyor, dona'm el do de la fe», és una pregària bonica! «Fes que tingui fe», és una pregària bonica. Demaneu-la com un do, però no es pot comprar, s'ha de demanar. De fet, «el baptisme és el sagrament d'aquella fe, amb la qual els homes, il·luminats per la gràcia de l'Esperit Sant, responen a l'Evangelí de Crist» (*Ritu del Baptisme dels Infants*, Introd. gen., n. 3). La formació dels catecúmens i la preparació dels pares tendeix a desvetllar i a desenvolupar una fe sincera en resposta a l'Evangelí, com escoltar la Paraula de Déu en la mateixa celebració del baptisme.

Així com els catecúmens adults manifesten en primera persona el que volen rebre com a do de l'Església, els infants són presentats pels pares, amb els padrins. El diàleg amb ells, els permet expressar la voluntat de rebre el baptisme i a l'Església la intenció de celebrar-lo. «Els pares i el celebrant ho manifesten fent el senyal de la creu al front dels infants» (*Ritu del Baptisme dels Infants*, Introd., n. 67). «El senyal de la creu [...] marca l'empremta del Crist en la persona que aviat li pertanyerà, i significa la gràcia de la redempció que el Crist ens ha adquirit per la seva creu» (*Catecisme de l'Església catòlica*, 1235). En la cerimònia fem als infants el senyal de la creu. Però m'agradaria tornar a un tema del qual ja us vaig parlar. Els nostres infants, saben fer bé el senyal de la creu? Moltes vegades he vist nens que no saben fer-lo. I vosaltres, pares, mares, avis, àvies, padrins, padrines, heu d'ensenyar a fer bé el senyal de la creu perquè és repetir el que es va fer en el



baptisme. Ho heu entès bé? Ensenyeu els infants a fer bé el senyal de la creu. Si ho aprenen de petits, ho faran bé després de grans.

La creu és el distintiu que manifesta qui som: el nostre parlar, pensar, mirar, treballar està sota el signe de la creu, o sigui sota el signe de l'amor de Jesús fins al final. Els infants són marcats al front. Els catecúmens adults són marcats també en els sentits, amb aquestes paraules: «Rebeu el senyal de la creu a les orelles, perquè escolteu la veu del Senyor»; «als ulls, perquè vegeu la llum de Déu»; «a la boca, perquè respongueu a la paraula de Déu»; «al pit, perquè el Crist habiti per la fe en els vostres cors»; «a les espatlles, perquè accepteu el jou suavíssim de Crist» (*Ritu de la iniciació cristiana dels adults*, n. 85). Ens fem cristians en la mesura en què la creu s'imprimeix en nosaltres com una marca «pasqual» (cf. Ap 14,1; 22,4), fent visible, fins i tot exteriorment, la manera cristiana de fer front a la vida. Fer el senyal de la creu quan ens aixequem, abans dels àpats, davant d'un perill, per defensar-nos del mal, el vespre abans de dormir, significa dir-nos a nosaltres mateixos i als altres a qui pertanyem, qui volem ser. Per això és tan important ensenyar als infants a fer bé el senyal de la creu. I, com ho fem quan entrem a l'església, podem fer-ho també a casa, conservant en un petit vas adient una mica d'aigua beneïda —algunes famílies ho fan. Així, cada vegada que entrem o sortim, fent el senyal de la creu amb aquella aigua recordem que hem estat batejats. No ho oblideu, repeteixo: ensenyeu als infants a fer el senyal de la creu.

### 3. LA FORÇA DE VÈNCER EL MAL

*25 d'abril de 2018*

Estimats germans i germanes, bon dia!

Continuem la nostra reflexió sobre el baptisme, sempre a la llum de la Paraula de Déu.

És l'Evangelí que illumina els candidats i que desvetlla l'adhesió a la fe: «El baptisme és d'una manera particular “el sagrament de la fe”, ja que és l'entrada sacramental a la vida de la fe» (*Catecisme de l'Església catòlica*, 1236). I la fe és el lliurament d'un mateix al Senyor Jesús, reconegut com «una font d'on brollarà vida eterna» (Jn 4,14), «llum del món» (Jn 9,5), «la resurrecció i la vida» (Jn 11,25), tal com ho ensenya l'itinerari recorregut, fins i tot avui, pels catecúmens que es preparen per a rebre la iniciació cristiana. Educats per l'escolta de Jesús, pel seu ensenyament i per les seves obres, els catecúmens reviuem l'experiència de la dona samaritana que tenia set d'aigua viva, del cec de naixement que obre els ulls a la llum, de Llätzer que surt del sepulcre. L'Evangelí comporta la força

per a transformar qui l'acull amb fe, arrencant-lo del domini del maligne perquè aprengui a servir el Senyor amb joia i novetat de vida.

A la pila baptismal no s'hi va mai sol, sinó acompanyat de la pregària de tota l'Església, com ho recorden les lletanies dels Sants que precedeixen l'oració d'exorcisme i la unció prebaptismal amb l'oli dels catecúmens. Són gestos que, des de l'antiguitat, asseguruen als qui es preparen per a renéixer com a fills de Déu que la pregària de l'Església els ajuda en la lluita contra el mal, els acompanya en el camí del bé, els ajuda a escapar del poder del pecat per passar al regne de la gràcia divina. L'Església prega i prega per tots, per tots nosaltres! Nosaltres, Església, preguem pels altres. És bo pregar pels altres. Quantes vegades no tenim cap necessitat urgent i no preguem! Nosaltres hem de pregar, units a l'Església, pels altres: «Senyor, et prego pels necessitats, pels qui no tenen fe...» No ho oblideu: la pregària de l'Església actua sempre. I nosaltres hem d'entrar en aquesta pregària i resar per tot el poble de Déu i per aquells que necessiten pregàries. Per això, el camí dels catecúmens adults es caracteritza per repetits exorcismes pronunciats pel sacerdot (cf. CCC, 1237), són pregàries que demanen l'alliberament de tot el que separa de Crist i impedeix l'íntima unió amb ell. També per als infants es demana a Déu que els alliberi del pecat original i consagrar-los com estada de l'Esperit Sant (cf. Ritu del Baptisme dels infants, n. 130). Pregar pels infants, per la seva salut espiritual i corporal. És una manera de protegir els infants amb la pregària. Com ho diuen els Evangelis, Jesús mateix ha lluitat i ha fet fora els dimonis per manifestar la vinguda del regne de Déu (cf. Mt 12,28): la seva victòria sobre el poder del maligne deixa espai lliure al domini de Déu que dona la benvinguda i reconcilia amb la vida.

El baptisme no és una fórmula màgica sinó un do de l'Esperit Sant que prepara el qui el rep «per lluitar contra l'esperit del mal», creient que Déu ha enviat al món el seu Fill «per apartar de nosaltres el poder de Satanàs [...], per fer entrar l'home, alliberat ja de les tenebres, al regne admirable de la vostra llum» (cf. *Ritu del Baptisme dels infants*, n. 130). Sabem per experiència que la vida cristiana està sempre subjecta a la temptació, sobretot a la temptació de separar-se de Déu, de la seva voluntat, de la comunió amb ell, per recaure en els lligams de les seduccions mundanes. I el baptisme ens prepara, ens dona força per aquesta lluita diària, també la lluita contra el diable que —com diu sant Pere— com un lleó intenta devorar-nos, destruir-nos.

A més de la pregària, després hi ha la unció sobre el pit amb l'oli dels catecúmens, que «són enfortits perquè puguin renunciar al diable i al pecat abans d'acostar-se a les fonts de la vida i de renéixer» (*Benedicció dels sants olis*, Advertiments previs, n. 2). Per les propietats de l'oli de penetrar en els teixits del cos

portant beneficis, els antics lluitadors feien servir oli per untar els músculs i per escapar més fàcilment de ser agafats pel contrari. A la llum d'aquest simbolisme els cristians dels primers segles van adoptar el costum d'ungir el cos dels candidats al baptisme amb l'oli beneït pel Bisbe,<sup>1</sup> per tal de significar, mitjançant aquest «senyal de salvació», que el poder de Crist Salvador fortifica per lluitar contra el mal i vèncer-lo.

És difícil lluitar contra el mal, escapar dels seus enganys, recuperar la força després d'una lluita esgotadora, però hem de saber que tota la vida és una lluita. També hem de saber que no estem sols, que la Mare Església prega perquè els seus fills, regenerats pel baptisme, no caiguin en les insídies del maligne sinó que el vencin amb el poder de la Pasqua de Crist. Fortificats pel Senyor ressuscitat, que ha derrotat el príncep d'aquest món (cf. Jn 12,31), nosaltres podem repetir també amb la fe de sant Pau: «Em veig capaç de tot gràcies a aquell qui em fa fort» (Fl 4,13). Tots nosaltres podem vèncer, vèncer-ho tot, però amb la força que ens ve de Jesús.

*Traduccions inicials de Josep M. Torrents Sauvage per a [www.catalunyareligio.cat](http://www.catalunyareligio.cat), revisades*

---

1 Aquesta és l'oració de benedicció, expressiva del significat d'aquest oli: «Oh Déu, força i protecció del vostre poble, que heu volgut fer de la unió un símbol de fortalesa en el combat, digneu-vos a beneir aquest oli i concediu la vostra força als catecúmens que amb ell seran ungits; que aquesta unió els faci créixer en la saviesa de les coses del cel i els doni el coratge per lluitar contra el mal; perquè comprenguin més i més l'Evangelí de Crist i, sense temença, emprenguin la lluita de la vida cristiana; així comptats entre els vostres fills, tindran el goig d'haver nascut i de formar per de la vostra Església» (*Benedicció de l'oli dels catecúmens*, n. 22)

**MN. ISIDRE TORRAMADÉ TORRENT, PVRE.**

*Morí en Crist el dia 1 d'abril de 2018*

Veié la llum d'aquest món a Maldà, fill de Josep i Antònia, els seus pares, el 19-VI-1935. Allí fou batejat i, a la veïna població de Belianes, confirmat allà pel 1946. Els estudis complets per al ministeri sacerdotal els realitzà al Seminari tarragoní, on, a la seva Capella major rebé l'orde diaconal el 22-III-1958 i el presbiteral el 26 d'octubre del mateix any.

El seu servei presbiteral es desenvolupà, d'entrada, com a vicari a la parròquia de Sant Francesc d'Assís de Tarragona (1-X-1959); d'allí passà com a rector a la parròquia de Sant Jaume d'Ulldemolins i encarregat també de la de Sant Vicenç d'Albarca (1-X-1964) i quatre anys després passà com a rector de Santa Maria de Barberà de la Conca (10-III-1968) i també encarregat de la de Sant Salvador de Pira (28-III-1969). El periple pel Priorat, la Conca de Barberà i les Garrigues, el completà com a rector de Sant Miquel de Cervià de les Garrigues i de Santa Maria de la Pobla de Cérvoles (7-X-1972).

I de les Garrigues cap al Baix Penedès : s'encarrega de la Parròquia de la Santa Creu de Calafell (21-VII-1989) i de la de Santa Maria de Santa Oliva (10-X-1989) que completarà com a rector resident de la Parròquia de Sant Pere de Calafell (2-IX-1992). I de les poblacions de la costa cap al Baix Camp. El 24-VII-2003 i fins el 22-VI-2010 rep l'encàrrec ministerial de la Parròquia de Sant Joan Baptista de Reus.

Com sempre passa per entremig de les dates s'hi teixeix la vida de cada dia. Feu part del Consell presbiteral (1978), de la Junta de dotació del clergat (1985) i membre de la Delegació diocesana de Laics (1972-2010). El 2010 passà a residir a la Residència Sacerdotal de Tarragona i, des d'aleshores, fou el capellà ordinari e la Comunitat de Carmelites Descalces del Monestir de Sant Josep de Tarragona.

El primer dia d'abril, quan tornava de Maldà d'una visita familiar, un inesperat accident automobilístic ho trastocà tot. Amb 82 anys, Déu se l'ha emportat, deixant-nos a tots nosaltres tota una història de companyonia, de treball i d'interès pels altres. Les seves exèquies foren el dia 4 d'abril a la catedral i reposa dels seus treballs a Maldà. «*A Déu, Pare nostre, sigui donada la glòria pels segles dels segles. Amén.*» (Fl 4,20).

# CURSOS BÍBLICS PER CORRESPONDÈNCIA

Secretariat d'Animació Bíblica de l'Arquebisbat de Tarragona  
2018-2019



Aquest curs us oferim:

- El Llibre dels Fets dels Apòstols
- El llibre dels Salmes
- Efesis i Colossencs

Data límit d'inscripció: **21 de setembre del 2018**

Si voleu més informació podeu adreçar-vos al mossèn de la vostra parròquia o bé directament al Secretariat d'Animació Bíblica.



